

Ђерђ Петри

ВИЗИГОТСКЕ НЕДЕЉЕ

ЈА

Једно семе трулог грожђа
за господа бога,
које стари господин чува
у врту пуном иња.

САДА ПОНОВО

Сада поново усамљени базени.
Дрвене лежаљке. Пљусак сунца по уморном
телу, иза мене ветар мрешка водену флеку
дугу колико моје тело.
Туш. Бунило
врелине и паре.
На мом потиљку уз грмљавину
разбијен млаз.

ЉУБАВНИЦИ

На напуклој шљиви
медног тела умирућа пчела.
Пеку се, труле
заједно
до злата, до црнила
у напуштеном врту.

ВРТ

Воће пада на земљу:
крушке, преостали ораси
не осећају своју тежину
у меканом снегу.
Изненада се обрушила зима на нас.
Боји се, јако се боји,
креатура без длака.
Црвена јабука
љуља се међу голим грањем.
Као обешено новорођенче.

НА ТВОЈОЈ САМ УДИЦИ, ГОСПОДЕ

Двадесетшест година
се увијам, вртим
заводљиво, упркос томе
није се затегла нит најлона.
Очигледно је,
у твојој реци нема рибе.
Ако се међутим ипак надаш,
изабери неког другог црва.
Било је лепо
бити Изабрани.
Али сада бих волео
да се осушим, шетам по сунцу.

ДОЛАЗИ ЗИМА

Касно цвеће
пипа
по хладној јесени.
Надају ли се још
плодовима? И најиздржљивије
осе су се већ завукле
у зимске пукотине.
Ништа не желе
ови цветови што погубише латице

само им је
са свиме разиграни ветар
сударио главе једну о другу.

КРАЈ СЕЗОНЕ

Из зла клија ипак и једна добра ствар:
неодложно постаје оно што се одлагало.
Када човек умре, не може бити мртвији:
завршена су меруцкања, ступњеви.
Али може да одлучи: хоће ли горети или трунути.
(Под претпоставком да је направио тестамент.)
И док труне (или је кремиран)
наставља се јадна земаљска работа:
марљиво се вртимо лево-десно као црви.
Нису ни последњи ови последњи дани:
паковање, шврљање, чекање воза,
још једна кафа, пиво, сендвич, коњак,
под ногама шкрипи засљепљујући, свежи шљунак;
и у гаснућој светлости дана:
прашњаве мушкатле, црвене клупе.

СУСПРЕТ

Идеш према мени кроз собу
у твој вечитом доласку, под ногама
простор ти се не смањује,
у оном истом немогуће зеленом
капутићу, полудугачкој сукњи од фланела
коју си имала и у ковчегу,
на ногама памучне сиве хулахопке,
прилазиш ми кроз собу
(моја мајка се врти по кухињици),
са дечјим, сигурним, широким осмехом,
устанем, гледам те, нервозно се осмехујем
– господе боже, како да ти кажем?
Узалуд... не могу да живим са тобом.
Узалуд си васкрсла.

ХОРАЦИЈЕВСКА

Издржавам већ и без возног реда живот у тишини,
повукао бих се бесвестан међу кокоши и свиње.
Крпιο бих ограду, замењивао поново сломљен цреп
и радовао се ако би нежна цветала тиква.

Амбиција имам колико и мртвац у гробу
кога црви диркају и који над својим пролазним
телом замишља вечни надгробни споменик.
Доста сам живео и видео. Своје преостало
време провешћу отворених очију
седећи на улубљеном коферу
у поплуваној чекаоници пуној чикова.
И без новина, дувана, пића што разгневљује.

У цепу имам још неколико кривих цигарета,
наћи ће се слатког ликера у баченим флашама.
Ватру ће ми дати нека скитница. И покрићу се
својим лошим сновима о моћи, насиљу.
Сањаћу да сам полицијски пас светле длаке.

Претворим ли се у смели разум, зло ће ме заобићи.
Само ће укисељени Млечни пут да шири гангрену
на мојим израђаваним духовним стопалима.
Док не стигнем у пристаниште Стикса.

ЈЕСЕН

Ове ове ове
Ове дрхтаве дечје руке
Ово кишом
бичевано лишће

Како
Грабе пружају се
Према топлоти светлости
И иструле пре него што их
зима заледи
Ове увеле молећиве ручице

ЗИМА ОСАМДЕСЕТЕ

четрдесетдевет година
напунићу на крају овог
мини раздобља што предстоји. Не знам,
какве ће мустре на гаћицама, духовни
украси бити у моди.
Биће давно
да сам био млад.
Хоће ли још бити
црвљивих мушкараца и уз каква понижења?
На ком језику
ће читати новине?
Да ли ће са оном истом спавати
са којом се до данас будио?

ВИЗИГОТСКЕ НЕДЕЉЕ

Ми нисмо хтели да изградимо визиготску републику
Дантон

у визиготској републици влада тишина
из визиготске републике се чује слатка музика
у визиготској републици постоји радио музика
из визиготске републике се чује слатка тишина
раскошне запуштене куварице
сањаре у визиготској републици
тада из њихових смеђе сазрелих ружа
избија кап горко-слатког млека
њихови мужевии-славине за воду заборавно отворени
спавају уз суви хркањ

у визиготској републици су отворени прозори
лелујају и шкрипућу на благом ветрићу
сви прозори визиготске републике

ЂЕРЂ ПЕТРИ, мађарски песник, преводилац, новинар, један од оснивача Дигиталне књижевне академије – Digitalis Irodalmi Akademia (<http://www.pim.hu>). Рођен је у Будимпешти 1943, а преминуо је такође у Будимпешти 2000. (Родитељи су му живели до 1941. у Београду, а потом у Будимпешти.) Од 1975. до 1988. би-

ло му је забрањено да објављује у Мађарској, па су му се песме тих година појављивале у самиздат часописима или у иностранству, између осталог и код нас у новосадском часопису *Uj Symposion*. Аутор је 13 књига песама. За свој књижевни рад добио је највиша мађарска књижевна признања. Књиге су му преведене на немачки, енглески, италијански, српски (у преводима Данила Киша и Арпада Вицка).

Са мађарског превео и белешку сачинио ОТО ХОРВАТ